

FLODVÅLNADEN

En novell av Fredrik Gustavsson © 2004

1

Nael pressade i sig ännu en slev gröt.

”Trött idag?” Undrade hans mor som satt och kardade ull.

Nael grimaserade sarkastiskt till svar, i samma stund slogs dörren till huset upp och in rusade Naels bästa kompis Melk.

”Har ni...” Började Melk men tvingades avbryta meningen för att hämta andan. ”Har ni hört vad skräddar Eliks Nikal såg inatt?” Fortsatte han sedan andfått.

”Nej.” Svarade Nael trött.

”Han kunde inte somna, så han bestämde sig för att gå en runda utmed flodstranden.” Började Melk och gjorde en lång konstpaus. ”När han kom ner till vattnet steg en sval dimma upp ur floden och strandbanken sveptes in i ett grått dis.” Fortsatte han med en viskande röst och tog sedan åter en lång konstpaus. ”Då plötsligt, när han gick där, såg han ett onaturligt sken ute på floden. Han stannade nyfiket för att se vad det var. Då såg han två mörka skepnader komma glidande över floden! Skräckslaget stod han kvar en stund innan han lyckades samla mod till sig för att springa hem.”

I takt med att historien Melk berättade närmade sitt slut försvann tröttheten ur Naels ögon och han lyssnade mer och mer uppmärksamt.

”Så Nikal såg en floodvålnad.” Sa Naels sjuttonåriga storasyster Meri, som också åt frukost, med en parodiskt spöklik röst och skrattade.

”Nej, lyssnade du inte på historien?” Tillrättavisade Naels mor henne och fortsatte skämtsamt. ”Han såg två floodvålnader!”

Nael slevade raskt i sig det som var kvar av gröten och försvann sedan ut från huset tillsammans med Melk. Inifrån huset kunde de höra hur Naels mor och syster skrattandes skämtade om Nikal.

De jämnåriga sextonåriga tonårskillarna Nael och Melk var båda lärlingar hos byns smed. De hade varit kompisar så länge de kunde minnas. På vägen till smedjan pratade de uppsluppet om Nikals berättelse och dividerade om vad det kunde ha varit han hade sett. Under deras vandring till smedjan började byn vakna till liv.

Ja, så grydde ännu en dag i den lilla trötta Tharaniska gränsbyn Sumpenäs. Med sitt läge djupt inne i Storskogen vid Ringelflodens strand var den långt ifrån kungens och de äldstes råds intressesfärer. Dess perifera läge hade alltid gjort byn till en genomfartsled för ljusskygga personer som velat korsa gränsen till grannlandet i söder, som utgjordes av Ringelfloden, ostört. Resenärerna höll av förklarliga skäl oftast en låg profil och deras övernattningar förde in friskt kapital i byn. Byrådet såg resenärerna snarare som en tillgång än ett problem och man gjorde därför så lite som möjligt för att leva upp till kungens krav på gränskontroll.

Denna morgonen bubblade, den annars så lugna, byn av samtal. Vad hade Nikal egentligen sett, om han nu hade sett något överhuvudtaget. Det kunde

mycket väl ha varit en dröm eller en synvilla resonerade många. Vissa mumlade till och med att den där skräddarlärningen med drömmar om att bli en bard säkert hade hittat på hela historien för att få uppmärksamhet. Det var få som trodde på Nikals berättelse, Nael och Melk tillhörde definitivt inte tvivlarna dock.

”Så tror du det kan ha varit två skogsdemoner Nik såg?” Sa Melk till Nael när de var framme vid smedjan.

”Skogsdemoner, som går på vatten?” Svarade Nael och tittade konfunderat på Melk.

”Ja. Min morbror som är jägare. Han har flera gånger försökt spåra skogsdemoner och han säger att dom knappt lämnar några spår efter sig. Inte ens på vintern. Det är som om de trippar fram i luften.” Sa Melk samtidigt som han bar fram en trave vedklabbar till smedjans eldstad.

Under tiden plockade Nael fram näver och ett eldstål ”Så du menar att dom trippar fram så lätt på fötterna att dom inte sjunker i vattnet?” Skrockade Nael. ”Nä du, Melk, jag har en mer logisk förklaring till vad det kan röra sig om.” Fortsatte han bestämt.

Melk fnyste surt till svar.

”Minns du handelsmannen Kalmers två söner som drunknade när vi var barn?” Började Nael.

”Hur skulle jag kunna glömma dem? Mor har ju tjatat på mig varenda vinter sedan dess om att jag inte får gå ut på isen.” Svarade Melk med ett litet leende.

”Jag tror att det kan vara deras osaliga själar som tagit sig tillbaka till vår värld.” Viskade Nael med en lätt förskräckt blick.

Melk mötte Naels blick och de tittade spänt på varandra en stund.

”Hur hade ni tänkt att jag skulle kunna smida utan en rejäl eld, pojkuslingar!” Mullrade smedmästaren Jark barskt när han haltade in i smedjan med sin stora kroppshydda.

”Förlåt mäster, men vi pratade och glömde bort tiden.” Stammade Melk fram.

”Pratade? Ni är inte här för att lära er bli skvallerkärningar!” Sa Jark med sin kraftfulla stämma. ”Ni tjartrar förstås om de senaste fablerna skräddar Elikes drömmande lögnare till son, harklat ur sig!”

Nael och Melk tittade förskräckt ner i marken, De visste av erfarenhet att Jarks blick var otrevligt genomträngande när han var arg. Bysmeden Jark, som i sin ungdom varit en framgångsrik officer i landets armé var vida känd i trakten för sin naturliga auktoritet. Vore det inte för hans stora bitterhet över den skada han hade ådragit sig i flodkriget, vilken tog död på hans officerskarriär, så hade han antagligen tackat ja till någon av de positioner han de senaste åren hade erbjudits i byrådet.

Utän att säga ett ord till varandra, gjorde Nael och Melk raskt upp eld och blåste upp en ordentlig hetta i smideshyttan med blåsbälgen. Luften

vibrerade av värmen när Jark åter haltade in i smedjan.

”Så där ja, så ska det se ut.” Sa Jark nöjt när hettan slog mot honom.

Arbetet som smedlärling var hårt och pauserna få, bara att hålla igång en ordentlig värme i smideshyttan var en krävande uppgift. Därför blev det inte mycket tid över till att diskutera Nikals iakttagelse. Nael och Melk var dock överens om att det var ganska meningslöst att spekulera en massa och de bestämde att de istället skulle hälsa på Nikal när arbetsdagen var över.

Särskilt Naels fantasi skenade dock iväg under dagen och vid flera tillfällen fick han arga tillsägelser av Jark för att han hade varit distra. Tillsägelseerna kunde dock inte släcka den flamma av äventyrlust som hade tänts inom Nael. Han hade nu bestämt sig för att han skulle knäcka gåtan med vad det var Nikal egentligen hade sett.

Så var arbetsdagen äntligen till ända. Glatt rusade Nael och Melk iväg mot andra änden av byn där skraddarmästaren Elik hade sitt skradderi.

”Men hur har du tänkt att vi ska kunna bevisa vad Nik såg?” Frågade Melk Nael när de joggade genom byn.

”Till att börja med så frågar vi ut Nik om vad han såg. Sen...” Började Nael.

”Jag vet! Vi tar med honom ner till floden så får han visa oss var han stod när han såg foldvålnaderna!” Avbröt Melk Nael.

”Ja!” Svarade Nael tvärt. ”Det var det jag precis skulle komma till. Kanske vi till och med måste bege oss ner till floden i natt, för att se om vi kan få en skymt av vålnaderna.” Fortsatte Nael med skräckblandad förtjusning.

Melk stannade och ett fånigt leende spred sig över hans läppar. ”Vi kommer bli hjältar när vi löst den här gåtan Nael!”

”Ja!” Svarade Nael och började skratta grabbigt. ”Nael och Melk, äventyrarna från Sumpenäs! Snart kommer det sjungas sånger om oss!”

Nael och Melk stod och skrattade högljutt en stund och lät sig svepas med av den äventyrlust som nu bubblade inom dem, innan de åter började småjogga mot skradderiet. Under de senaste åren hade de börjat drömma om att bege sig ut i världen, så som mästern Jark hade gjort i sin ungdom. Ironiskt nog hade även de fantastiska historier bard aspiranten Nikal brukade berätta spätt på deras längtan bort.

”Hej Nik!” Sa Nael och Melk oavsiktligt i kör när de steg in i skradderiet.

”Åh, så tvillingarna ärar mig med ett besök.” Svarade Nikal sarkastiskt. Tvillingarna var ett öknamn Nael och Melk hade fått bland de yngre i byn, för att de umgicks mycket.

Melk skrattade gott åt Nikals kommentar, men Nael blängde surt på skraddarlärlingen och sa hetsigt. ”Vad menar du med det? Det är inte jag som drömmer om att bli en fikusbard!”

Det var sedan länge allmänt känt att Nael hade svårt att hantera sådant

som han upplevde som kritik mot hans person eller någon han höll kär. Många var de slagsmål Nael hade hamnat i, när de var yngre, på grund av sitt personlighetsdrag. Nuförtiden var det dock få som roades av att hetsa upp honom och de som inte själva hade en kort stubin hade lärt sig att ignorera hans utbrott, vilket Nikal gjorde i detta fallet.

”När slutar du idag?” Frågade Melk förväntansfullt, delvis för att släta över Naels utbrott.

Nikal trallade fram sitt svar. ”För en stund sen egentligen, men far sa jobba till skymningen. Ty inget blev gjort i de oavbrutna avbrotten, skapade av nyfikenheten, hos de som velat höra om mitt fasansfulla möte i nattens väkt under månens kalla öga.”

Melk vände sig bort från Nikal och undrade varför han jämt var tvungen att göra sådana pinsamheter som att sjunga när han berättade något.

”Aja, det är bra, Nik.” Sa Nael, som fortfarande var lite sur. ”Låt mig hjälpa dig komma till slutversen.” Fortsatte han provocerande. Nikal höll dock god min och efter att en stunds, förgäves, väntan på ett argt svar från Nikal fortsatte Nael. ”Hur många är det som trott på din historia i byn Nik?”

”Ja du, jag vet inte om jag själv tror på den längre.” Svarade Nikal och skrattade. ”Skämt åsido så är det nog inte någon av de vuxna i alla fall.”

”Precis, därför ska jag och Melk hjälpa dig att hitta bevis. Vi tror nämligen fullt ut på din historia och vi har till och med en idé om vad det var du såg.” Sa Nael.

”Men oj, vad förärar mig denna ära? Byns två slugaste hjärnor ställer sin samlade tankekraft till mitt förfogande?” Började Nikal allvarligt men knäckte sig snabbt och började skratta okontrollerat.

Melk drogs snabbt med i skrattet, men lyckades tygla sig och sa samtidigt som han använde ett stereotypiskt intellektuellt kroppsspråk. ”Jo, min analys säger att herr Niks anal är full av avföring. Så herrns berättelse kan icke vara skitsnack, eftersom skiten vid det aktuella tillfället var upptaget med att ta sig fram i avträdeskanalen.”

Pojkarna skrattade högljutt, till och med Nael drogs med av det pubertala skämtet. De skrattade och spann vidare på skämt i samma stil en stund.

”I alla fall.” Sa Nael efter en stunds tystnad. ”Vi hjälper dig ta reda på vad det är du såg. Du får fina uppslag till sånger och kanske hamnar jag och Melk i någon av de sångerna.” Fortsatte han allvarligt.

Nikal, som var övertygad om att Nael skämtade, spelade med och sa. ”Det skulle var mig en stor ära att få omnämna er i min simpla lyrik.”

Nael och Nikal tittade frågande på varandra, båda osäkra på om den andra hade skämtat eller inte.

”Jag tänkte i alla fall att vi skulle bege oss ut till floden inatt för att se om du kan hitta vålnaderna igen.” Sa Nael samtidigt som han såg Nikals ansiktsuttryck gå från frågande till överraskat.

”Jaså, ni har blivit detektiver på äldre dar?” Killarna vända sig överraskat om. Det var Seria-al Pûck-et-Messilika, dottern till byns köpman Pûck-al

Kaak-et-Pûlia, som talade. Hon var av Sharmitisk börd, vilket automatiskt gav henne högre social status. Vilket hon själv upplevde som en förbannelse, då det inte fanns några andra Sharmiter i byn i hennes ålder och att byfolket i allmänhet blev väldigt stela och formella i hennes sällskap.

”Fröken-al Pûck-et-Messilika.” Sa Melk och bugade.

”Men Melk, snälla, vi lever inte i forntiden.” Svarade Seria besvärat. ”Hur många gånger har jag sagt åt dig att kalla mig Seria?”

”Förlåt.” Sa Melk och rodnade. Han var förälskad i henne men alldeles för blyg för att våga visa det. Han var även övertygad om att den sociala verkligheten skulle göra ett förhållande omöjligt.

Landet Tharania hade varit en delprovins i det stora Sharmitiska riket, men blev ett eget kungadöme efter att det Sharmitiska rikets kärnland slukades av havet för flera hundra år sedan i rikets katalytiska undergång. Det var dock även mer än historisk praxis som låg bakom Sharmiternas maktställning. De blev äldre än den övriga befolkningen, 200 år var inte ovanligt och samhället styrdes av olika råd bestående av de äldsta invånarna. Vidare hade de även ett väldigt respektingivande utseende, med stora och muskulösa kroppar.

”Hur mycket har du hört?” Mumlade Nael surt till Seria.

”Tillräckligt för att förstå att vi ska på spökjakt inatt.” Svarade hon och log.

”Vad då, vi?” Kontrade Nael och blängde på Seria, varpå Melk och Nikal stirrade förskräckt på Nael. Det var verkligen inte god sed att snäsa av en Sharmit på det viset.

Seria njöt dock av Naels respektlösa behandling av henne, det var i stunder som dessa som hon kände sig levande. Seria var en av få personer som fortfarande retade Nael. Men bortom jargongen fanns även djupare känslor i deras relation, som väntade på att komma fram. ”Ja, vem ska annars hålla om dig när du blir rädd?” Sa Seria och tittade retsamt tillbaka på Nael.

Nael som inte uppfattade den skämtsamma tonen, tog Serias förolämpning på allvar och överrumplad sökte han efter ord att kasta tillbaka.

Melk, som såg en möjlighet att komma närmare Seria om hon följde med, var dock snabbare och stammade fram. ”Men om Seria följer med så kommer alla tro oss! I och med att hon är Sharmit.”

”Melk har faktiskt en poäng där.” Sa Nikal.

Fördelarna var även uppenbara för Nael. Genom sin maktställning och sitt, i byfolkets ögon, nästan gudomliga ursprung hyste man en stor respekt för Sharmiterna. ”Ja ja, du får väl följa med då.” Sa Nael till sist.

”Tack min hjälte!” Skrek Seria halvt sarkastiskt och pussade Nael på kinden.

Pussen högg som en kniv i hjärtat på Melk, som inte förstod varför Seria verkade tycka om Nael, när han trots allt behandlade henne som skit.

Svartsjukan bubblade inom honom.

”Inga problem fröken-al Pûck-et-Messilika, jag är er ödmjuka tjänare.”
Sa Nael som respons till Serias puss och började skratta.

Nikal som hade tagit fram sin mandolin började improvisera fram en låt om hur de fyra hyllades av hela byn för sina hjältedåd. De andra skrattade och sjöng med i refrängen efterhand som de lärde sig den. Sången följdes av lite spekulationer om vad det var Nikal hade sett och hur de skulle gå tillväga för att lösa gåtan. Sedan gick var och en hem och inväntade natten.

2

En liten molnbank drev in framför den stora fullmånen och natten blev lite mörkare. Nael låg på rygg och försökte föreställa sig hur en stad ser ut. Han hade under sitt unga liv aldrig varit längre från byn än någon mil och för varje dag som gick blev hans längtan bort kraftigare. Mäster Jark hade vid ett fåtal tillfällen berättat historier om storslagna städer han besökte under sin tid som soldat. När Nael var mindre hade han pumpat förbipasserande köpmän på historier om Merin, handelsstaden som ligger längre uppströms för Ringelfloden. Men han hade ändå svårt att föreställa sig hur en stad såg ut och hur det skulle vara att leva i en.

Samtidigt kom Seria smygandes mot Nael. ”Bu.” Viskade hon i hans ena öra när hon oupptäckt var framme vid honom.

Nael ryckte till och gav ifrån sig en förskräckt flämtning. ”Jaså, det är du.” Sa han sedan och försökte låta obemärkt.

”Ja, du verkade vara rädd, så jag har kommit för att hålla om dig.” Svarade Seria menande.

”Nu blev jag ju inte rädd, men du får gärna hålla om mig ändå.” Svarade Nael med en spröd röst.

Månen tittade fram igen och lyste upp deras ansikten en aning, båda log. Seria la sin ena hand på Naels vänsterhand, en pirrande känsla gick genom dem båda.

”Du Seria.” Trevade Nael. ”Drömmer du någonsin om att lämna Sumpenäs?” Sa han med ett ovanligt blygt anslag.

”Ja, ända sen jag var med pappa på en handelsresa till Merin, när jag var 10 år, har jag drömt om att ge mig av till någon stad.” Svarade Seria samtidigt som hon smekte Naels hand.

”Du skojar va?” Sa Nael med stora ögon. ”Precis innan du kom låg jag och funderade över hur Merin ser ut.” Fortsatte han och la sina händer på Serias axlar. ”Vill du följa med mig till Merin Seria? Vi sticker så fort vi löst mysteriet och blivit byns hjältar!” Avslutande han skrattandes.

Seria log. ”Gärna” Sa hon och smekte Naels kind.

I samma stund hördes fotsteg från vägen. Nael for upp och ryggade

tillbaka från Seria.

”Det var en häftig rörelse.” Sa Nikal när han kom närmare. ”Trodde du jag var en vägvålnad, Nael?” Fortsatte han och skrattade.

”Nej, jag fick kramp i foten.” Svarade Nael och började stampa med foten i marken. ”Den somnade nog av allt sittande när jag väntade på er.” Fortsatte han i ett desperat försök till att föra in samtalet på nya ämnen.

”Ja, Nael är på helspänn idag.” Inflikade Seria. ”Han var uppe i trädtopparna och vände när jag smög mig på honom innan.”

”Ha ha, kul.” Sa Nael surt och glömde bort att spela att han hade kramp i foten.

”Så krampen försvann nu?” Påpekade Nikal och skrattade högljutt.

”Tyst!” Väste Nael till svar. ”Eller vill du väcka hela byn och skrämja bort varenda vålnad på Ringelfloden?”

”Ja, vi får nog hålla ljudnivån nere.” Sa Seria med en låg röst.

”Är det bara Melk som fattas eller?” Viskade Nikal.

”Ja, slöfocken har väl inte lyckats hålla sig vaken i sängen.” Sa Nael. ”Vi ger honom en stund till sen sticker vi.”

Efter en lång stund kom Melk till sist gåendes på vägen. ”Hej!” Sa han högt och glatt.

”Tyst!” Viskade de andra tillbaka i kör.

”Du är sen.” Fortsatte Nael argt.

”Ja, farsgubben vaknade när jag skulle gå. Så jag var tvungen att låtsas att jag bara skulle pissa. Jag fick lägga mig igen och vänta på att han skulle somna.” Svarade Melk. ”Men titta vad jag har med mig.” Sa han sedan och drog stolt fram ett bredsvärd ur en vapenskida.

De andra tystnade av häpnad.

”Far ärvde det av sin farbror som tjänade i armén under flodkriget.” Fortsatte Melk samtidigt som han svingade svärdet så ett swishande ljud uppstod. ”Jag har tränat en del med det när jag varit ensam hemma, så jag ska nog kunna skydda oss ikväll.”

”Från vad?” Fnyste Nael. ”Jag tror inte stål biter på vålnader.”

”Nej, men vi vet inte vad det är vi letar efter. Det kan lika gärna vara skogsdemoner.” Sa Melk, som för ovanlighetens skull försvarade sin ståndpunkt.

Ja, vad är det vi letar efter, tänkte Nael och rös till. Vilka favoriter kunde tänkas vandra i nattens mörker. Han såg samma oro i de andras ögon, det stod nu klart för dem att det fanns en viss fara inneboende i deras plan. Otaliga var de monster som enligt legenderna i byn kom fram ur sina nästen nattetid.

Melk var den som samlade mod först ”I vilket fall skall min klinga föra fröken-al Pûck-et-Messilika säker genom natten.” Sa han och gick ner på knä framför Seria.

”Melk!” Sa Seria generat. ”Sluta behandla mig som en kunglighet, i alla fall när vi inte är bland byfolket.”

Sällskapet vandrade ner till Ringelflodens strand, till platsen där Nikal föregående natt hade sett de mystiska skepnaderna. Molnrevor täckte då och då fullmånen så att det var ömsom ljust och ömsom mörkt, för att vara natt vill säga. Utan något mänskligt producerat ljus blev natten sannerligen mörk när molnen låg som tätast.

Våren hade ännu inte gått över i sommar så det var inte så värst många djur som var aktiva. Men ett och annat läte kunde de höra. Vissa hade en kuslig klang över sig vilket fick deras tankar att irra till monster från de äldres berättelser. De satt alla tysta på helspänn och spanade ut över floden. Då och då kastade de en orolig blick in i den svarta som den täta skogen bakom dem utgjorde.

Efterhand som tiden gick vande de sig dock vid ljuden och rädslan övergick i trötthet. Med tröttheten kom också frusenheten.

Nikal var den förste till att bryta tystnaden då han reste sig upp och försökte hoppa igång lite värme i sin kropp. "Vid Carvains hundar, det är kallt." Sa han och blåste på sina händer.

"Instämmer!" Sa Seria och hon började också försöka få upp värmen i kroppen.

"Kan ni försöka hålla en låg profil?" Sa Nael sammanbitet. "Era silhuetter syns rätt bra mot himlen förstår ni." Avslutade han med en överlägsen ton.

"Tänk om vålnaderna inte kommer fram förrän dom ser någon då." Sa Nikal. "Jag gömde ju mig inte direkt igår. För att va ärlig så satt jag till och med och nynnade på lite nya låtidéer."

"Jag tycker att vi delar på oss och går en runda åt varsitt håll längs med floden." Sa Seria. "Vad är det som säger att vålnaderna bara dyker upp här? Kom Nael så går du och jag nedströms och Nikal och Melk går.." Seria stoppade och började skratta och peka på Melk.

Melk hade somnat. Nikal anslöt i Serias skratt medan Nael argt kröp fram till Melk och slog till honom på hans axel. Med ett ryck vaknade Melk och tittade trött och förvirrat runt sig.

"Kom Trötter." Sa Nikal till Melk och började gå uppströms längs med floden.

Melk reste sig, fortfarande förvirrad, och sprang bort till Nikal. "Var ska vi?" Frågade han yrvaket.

Seria och Nael började gå längs med floden åt andra hållet. De var båda tysta, sökte efter ord värdiga att ta upp deras tidigare samtal där det slutade. Det var Seria som bröt den spända stämningen, inte genom ord, utan genom att ta tag i Naels ena hand.

I sina tankar brottades båda två med det problem som Naels kraftiga reaktion, när Nikal tidigare närmade sig dem, bara var symptom på. Innerst inne visste de båda att Seria var Sharmit. Därmed skulle hennes familj vanäras om hon beskaffade sig med en icke Sharmit. Detta var djupt rotat i

landets kultur och oftast blev barnen i sådana relationer bespottade och utstötta av alla då de varken ansågs höra till Sharmiterna eller den från barbarerna härstammande övriga befolkningen.

Även om deras tankar givetvis inte gick så långt som barn så var de fullt medvetna om det kontroversiella i en relation mellan dem. Men att gå där under månen i natten, hand i hand, gav en underbar varm känsla i deras kroppar och för stunden var det fullt tillräckligt.

Nikal och Melk vandrade samtidigt åt andra hållet. ”Har du märkt hur det varit någon slags, spänning, mellan Nael och Seria sista tiden?” Frågade Nikal Melk när de hade vandrat en stund. ”Nästan så man kan tro att dom är kära eller nått.” Fortsatte han och skrattade.

”Nael och Seria? Du skojar?” Sa Melk märkbart svartsjukt. ”För det första så är dom ju helt olika och Nael behandlar henne som skit. För det andra är hon Sharmit.” Avslutade han.

”Ok, chefen.” Sa Nikal. ”Men jag kan slå vad om att dom vältrar sig i gräset just nu. Varför tror du Seria var så snabb med att dela upp oss i två grupper?”

”Tror du?” Sa Melk med en blick mörkare än natten. ”Det finns bara ett sätt att ta reda på hur det ligger till.” Sa han sedan och började gå tillbaka med raska kliv.

”Om du inte nyss hade sagt att kärlek mellan en Sharmit och en vanlig är omöjligt så skulle jag nästan tro att du var svartsjuk Melk.” Sa Nikal retsamt och följde efter Melk.

Melk och Nikal närmade sig Nael och Seria och de såg dem stående vända mot varandra, hållande varandras händer.

”Vad var det jag sa.” Viskade Nikal till Melk med ett retsamt leende på läpparna. Leendet försvann dock när han såg Melks blick sjukt stirra på paret. Den otrevliga känslan han fick av Melks blick överträffades dock omgående, då han tittade tillbaka mot Nael och Seria. Bakom dem ute på floden kom den mörka fasan från gårdagen glidande över vattnet inhöljd i en dansande tjock dimma. ”Den...den...den kommer igen!” Stammade Nikal fram, samtidigt som han reste sig upp och pekade ut mot floden.

De andra vände sig förvånat mot floden och stelnade snabbt även de av skräck. Ljudlöst gled den tillsynes skepnadslösa, till hälften i dimma insvepta, vålnaden sakta fram över vattnet. Bakom vålnaden steg den kalla månen fram ur de molntrasor som just täckt den och dess sken gjorde situationen än mer skräckinjagande.

Tiden tycktes sakta ner och deras blickar frös på flodvålnaden som sakta men obönhörligt gled över floden mot dem. Paralyserade av skrällen väntade de bara på att vakna, men detta var inte en mardröm. Det susade i deras öron av och huden knottrade sig av rysningen. Deras hjärtan bultade hårt och snabbt.

Melk var den som fick kontroll över sin skräck först och skrikandes drog han klumpigt sitt bredsvärd och rusade fram mot flodbanken med svärdet

viftandes över sitt huvud. ”Den ska inte skada er!” Skrek han allt vad han orkade.

I samma stund vred vålnaden det svarta hål som borde varit ett ansikte mot Melk. Skräcken ungdomarna nu kände var bortom allt de tidigare upplevt och i vild panik flydde Melk, Seria och Nael in mot skogen. De sprang förbi Nikal som låg på marken och stönandes tog sig för huvudet. Seria hjälpte Nikal upp och ledde honom med in mot skogen, bort från den fasansfulla vålnaden.

Melk och Nikal skenade framför i full fart, när de närmade sig skogsbrynet gick månen i moln igen och det blev beckmörkt. Vilket dock inte hindrade dem från att fortsätta springa allt vad de orkade. I alla fall inte förrän de båda med en duns krockade med något.

Nael föll halvt avsvimrad till marken, då han körde huvudet rakt i en stor gammal ek. Melk hade mer tur då han krockade med något mjukare som han trillade över och som märkligt nog gav ifrån sig ett stön av smärta. Det var inte fören Melk hade blivit vräkt över till sidan och en mörk figur sprang i väg in i skogen som han förstod att han sprungit på en människa. I sin hand upptäckte Melk att han höll en läderpung, vilken han reflexmässigt stoppade i sin ficka.

Melk hjälpte Nael på fötter och tillsammans med Seria och Nikal begav de sig i en tät klunga hemåt mot byn, utan att en enda gång vända sina blickar mot Ringelån. Alla var fortfarande skakade och ingen av dem yttrade ett ord på vägen.

”Vi måste gå till byrådets ålderman och berätta omedelbart!” Sa Seria när de var framme vid byn.

”Och berätta vad?” Sa Nael och tog sig för huvudet. ”Usch, jag mår illa, vad hände egentligen?”

”Jag mins bara att jag såg det ohyggliga på floden och sen slocknade jag bara och när jag vaknade upp igen ledde Seria mig inåt mot skogen.” Sa Nikal med en osammanhängande röst.

”Men Nikal du blöder ju från huvudet!” Skrek Seria panikslaget. ”Vi måste ta dig till åldermannen omedelbart!”

”Lugna ner dig Seria!” Sa Nael. ”Hur kraftig är blödningen? Jag tror inte det är någon bra ide att gå till åldermannen utan några bevis. Melk du är ju bra på förstaförband, ta en titt på skadan.”

”I det här mörkret? Hur hade du tänkt det skulle gå till?” Svarade Melk.

”Vi kan gå till skrädderiet.” Föreslog Nikal.

”Bra, på vägen dit kan du trycka med din hand mot såret Seria.” Sa Melk med en ovanligt auktoritär ton.

”Det är bara ett ytligt sår.” Sa Melk efter han hade undersökt Nikal och lagt ett förband. De befann sig i skrädderiet som nu var upplyst av ett par ljus.

Nael kom precis tillbaka in, han hade varit ute och kräkts. På hans panna fanns en bula som gav en visuell påminnelse av den lätta hjärnskakning han

hade ådragit sig när han sprang in i trädet. ”Usch, jag har ett tips. Spring inte med huvudet före in i ett träd. Det är ingen...”

Seria avbröt Nael. ”Melk? Varför är dit svärd blodigt?” Sa hon allvarligt och höll fram bredsvärdet.

Melk tittade storögt på Nikal. ”Förlåt Nikal. Jag måste råkat slå till dig när jag drog svärdet.”

”Vilket fint gäng hjältar vi visade oss vara!” Sa Nael och började skratta hysteriskt, ett skratt som de andra snabbt förenades med honom i. Skrattet fick dem att känna sig lite bättre till mods och den avskyvärda varelse de nyss hade ställts inför kändes avlägsen och ofarlig.

”Förresten, jag höll på att glömma” Sa Melk när skrattet hade lagt sig och tog fram läderpungen. ”Jag sprang in i något mjukare än ett träd. Jag sprang på en person, som smet iväg direkt, men på något sätt hade jag ryckt den här läderpungen från honom.”

De andra betraktade läderpungen under tystnad. ”Och du såg inte vem det var?” Sa Nael anklagande.

”Nej.” Svarade Melk kort.

”Nej, det var ju inte dagsljus direkt. Du sprang bredvid mig och jag såg uppenbarligen heller inget.” Erkände Nael och tog på sin bula.

”Men vad väntar du på?” Sa Nikal otåligt. ”Håll ut innehållet, det kanske kan ge oss någon ledtråd om vem det var.”

Melk öppnade läderpungen och höll ut dess innehåll på ett bord. I den låg Tharaniska mynt blandade med några andra mynt som ingen av killarna kände igen.

”Det där är mynt från Imperiet.” Sa Seria och förde fyra av de okända mynten åt sidan ”Och det där är mynt från vårt grannland i söder.” Fortsatte hon och pekade på de övriga okända mynten ”Detta rör sig nog inte om någon bybo, om det inte var min far.” Avslutade hon med ett leende.

”Imperiet?” Sa Melk och tittade drömmande på mynten.

”Vänta lite.” Sa Seria. ”Vad är detta för något?” fortsatte hon och förde ett av mynten åt sidan. Myntets kronsida föreställde huvudet på en hund med ett mordiskt utseende och på baksidan fanns det en cirkel som omgavs av tre kronor. Myntets gravyr var mycket välarbetad, bland annat stack cirkeln på baksidan ut så den nästan såg ut som en pärla. På framsidan fanns text ingraverat längs med kanten av myntet. Seria gissade på att det var mycket gammal Sharmitiska och hon trodde att det stod något i stil med, *det som var ett skall åter bli*, på myntet. Antagligen ett mynt från Nenyen, spekulerade hon, ett annat kungadöme som innan undergången precis som Tharania hade varit en del av det Sharmitiska riket.

”Aja, det måste vara någon som bor på värdshuset i alla fall.” Sa Nikal. ”Jag föreslår att vi går dit imorgon och försöker ta reda på vem det kan vara.”

”Jag tycker vi går till byrådet och berättar vad vi vet.” Sa Seria. ”Kvällens händelser har väl ändå sagt sitt om vår förmåga. Jag vill inte att

det ska sluta med att någon av oss skadar sig allvarligt.”

”Det är inte lönt att gå till byrådet.” Svarade Nikal. ”Byäldsten Karlak-al Mûck-el-Seria kom hem till mig igår. Han hotade mig och sa att det fick vara slut med mina fantasier. Nej byrådet måste vi undvika tills dess vi har klara bevis och jag tror att det bästa vi kan göra är att finna den personen Melk krockade med och övertala den att vittna med oss.”

Nikals resonemang lät logiskt för dem allihopa så de beslutade att träffas på värdshuset nästkommande kväll. De bestämde sig sedan för att gå hem och försöka få lite sömn innan det var dags att gå upp till sina respektive lärlingstjänster. De sov oroligt, särskilt Nael som vid ytterligare ett tillfälle kräktes.

3

Morgonen kom alldeles för tidigt dagen därpå, alla fyra fick outvilade pressa sig upp ur sina sängar. Dagen kröp fram och de gjorde alla många misstag på sina lärlingsplatser, Nael som fortfarande hade en lätt huvudvärk var värst och mästern Jark skällde ut honom vid ett tillfälle. Melks tankar kretsade under dagen kring Naels och Serias eventuella relation och han höll en kall profil mot Nael. Även denna arbetsdagen tog dock slut till sist och de vandrade alla hem för att äta innan de skulle samlas vid värdshuset. Melk gick hem utan att slå följe med Nael, vilket förundrade Nael och var något han inte kunde minnas någonsin hade hänt tidigare. Han antog dock att det berodde på att Melk hade bråttom, för att komma snabbt till värdshuset, så Nael vandrade med raska steg hemåt även han. Huvudvärken och tröttheten i kombination med hans självupptagenhet hade gjort att han inte känt av Melks kyla mot honom under dagen.

Nikal hade det dock värst denna dagen. Såret i pannan gick inte att bortförklara och han fick en rejäl utskällning av sin far, som genast hade misstänkt att Nikal åter hade begett sig ut på jakt efter vålnaden under natten. Byäldsten Karlak-al Mûck-el-Seria informerades och han kom förvånansvärt snabbt till skrädderiet och skällde även han ut Nikal. Nikal erkände att han varit ute föregående natt men höll tyst om de andra och påstod att han hade fått sin skada när han hade sprungit i skogen och trillat, vilket de vuxna verkade acceptera. Byäldsten sa att det fick vara slut med springandet i skogen nattetid och han frågade sedan Nikals far hur han hade tänkt straffa sin son. De kom överens om att Nikal skulle få en veckas utgångsförbud.

När ungdomarna samlades utanför värdshuset kom med andra ord aldrig Nikal. Seria hade dock fått höra om hans utgångsförbud genom sin far så de behövde aldrig stå och vänta på honom.

”Vad kan det betyda?” Sa Nael syftandes på Nikals utgångsförbud.

”Att de inte gillar att han springer runt på natten?” Svarade Melk oförstående.

”Nej! Jag menar varför skulle byäldsten lägga sig i om det bara var att dom inte gillar att han springer runt på natten?” Svarade Nael argt. ”Det måste vara nått mer, byäldsten döljer något.”

Seria log och höll tillbaka ett skratt.

”Som vad då?” Sa den genomärliga Melk, fortfarande oförstående till vad Nael syftade på.

”Inte vet jag!” Kontrade Nael fortsatt aggressivt. ”Kanske att han vet vad flodvålnaderna är och vill dölja det på något sätt.”

Seria kunde inte hålla tillbaka sitt skratt längre. ”Men lilla gubben, lyssna på dig själv du låter som en galen munk-al Gaaz.” Sa hon och klappade Nael på kinden. ”Låt oss hitta ägaren till läderpungen, istället för att skapa konspirationsteorier.” Fortsatte hon och gick mot värdshusingången. Nael och Melk följde efter.

Då arbetsdagen hade tagit slut för runt en timme sen var det en hel del byfolk inne på värdshuset, som åt mat eller förfriskade sig med lite dryck. Men det fanns även flera ansikten de aldrig hade sett tidigare där inne.

”Vad gör vi nu då?” Undrade Melk.

”Frågar runt lite först, sen om vi inte hittar någon så lämnar vi ett meddelande till värdshusvärden Lirk.” Sa Seria bestämt och fortsatte in i lokalen.

Melk och Nael log till varandra över Serias beslutsamhet och följde efter henne. Vid ett av borden såg de att mästern Jark satt och frossade i ett stort mål mat bestående av en mängd olika flottiga ingredienser.

”God afton mästern.” Sa Nael försiktigt när han och Melk hade gått fram till Jarks bord. Samtidigt hade Seria fortsatt längre in i lokalen.

”Men god afton mina små lärlingar!” Svarade Jark muntert med en sludrig röst och torkade bort flott från sin mun med armen. ”Vad för er hit då, ni har väl inte åldern inne ännu för att beställa Lirks delikata drycker?” Fortsatte han och höjde sin sejdell okontrollerat till skål, så det skvätte över sejdellkanten, med ett kraftigt bullrande skratt.

Nael och Melk tittade generat på Jark, de hade aldrig sett honom så här glad och munter tidigare. På Jarks sludriga röst och hans glansiga ögon förstod de att han var ganska kraftigt berusad. ”Nej...” Började Nael men avbröts av Jark.

”Är Pûckomannens dotter med er eller?” Viskade Jark och höjde ögonbrynen menande.

”Jo...” Började Nael men avbröts igen.

”Fin jänta det där. Rik far också! Nått att satsa på för er grabbar, så kanske nån av er slipper slita ut er i en smedja, som den här gamle gubben.” Sa Jark och tog en djup klunk ur sin sejdell.

Nael bara nickade med, fullt medveten om det meningslösa i att försöka säga något.

”Du vet, jag har handlat mycket med Pûck, trevlig karl det där. Melk! Hämta hit hans dotter så jag får prata lite med henne.” Fortsatte Jark i sin monolog.

”Visst.” Sa Melk och tittade efter Seria. Hon befann sig längre in i lokalen och stod och pratade med några Sharmiter. Melk började gå bort till henne. På vägen passerade han värdshusvärden Lirk som var i en hetsig diskussion med en gäst på värdshuset.

”Jag struntar i vad du har för ursäkter, du få tappa din pengapung hur mycket du vill, men på ett eller annat sätt ska du betala!” Sa Lirk tvärt.

Melk rykte omedvetet till när han hörde orden, varpå han stannade och stirrade utforskande på främlingen med uppenbara penningproblem. Är det mannen jag krockade med? Tänkte han.

Främlingen tittade besvärat på Melk ”Vill du nått, pojkvasker?” Sa han med en överlägsen ton.

”Ja, alltså.” Började Melk blygt. ”Jag tyckte jag hörde att du hade tappat din pengapung.”

”Och?” Sa främlingen.

”Jo, alltså, det var inte dig jag krockade med igår?” Fortsatte Melk rättfram även om han innerst inne kände att det inte var så smart.

Främlingen log elakt. ”Försöker du säga att du har min pengapung eller? Hit med den i så fall!”

Melk kände sig väldigt illa till mods. ”Nej.” Fick han fram. ”Först måste du berätta om du såg något mystiskt den natten.”

”Hit med min pengapung!” Sa främlingen med en höjd röst och tog ett hårt tag om Melks högerarm.

”Lugna ner dig nu!” Dundrade Lirk. ”Pojken har ju hittat din pengapung, du borde visa honom lite tacksamhet.”

”Hittade!” Spottade främlingen fram. ”Jag kände nog hur han slet den från mig.”

”Men men, varför sprang du iväg då?” Stammade Melk fram och försökte rycka sig loss från mannens hårda grepp.

De höjda rösterna hade fått resten av besökarna på värdshuset att titta bort mot Melk. Uppmärksamheten drev antagligen fram främlingens nästa panikartade handling. Med sin fria hand slog han till Melk hårt i ansiktet och brottade sedan ner honom. Varpå han vant sökte igenom Melks kläder och tog tillbaka sin pengapung.

”Vid Carvains hundar!” Skrek Jark och reste sig upp.

Främlingen rusade mot dörren.

Jark tog sin sejdell och kasta den efter mannen när han försvann ut genom dörren, full som han var träffade han dock inte och sejdelln krossades mot väggen så det stänkte öl över den flyende mannen.

Nael sprang raskt efter mannen medan resten av besökarna tittade på varandra förvånat.

Seria sprang fram till Melk. ”Hur är det?” Sa hon oroligt. ”Jag sa ju att vi

skulle gå till byrådet, vi får sluta med detta innan någon skadar sig mer.” Fortsatte hon och tog tag om Melks ena axel med sin vänsterhand och klappade hans kind med högerhanden.

Melk piggnade till efter att chocken över den plötsliga attacken hade lagt sig. Det värkte lite från käken och hans underläpp kändes svullen. ”Vad är detta för underbar plats, där vackra möer möter en när man öppnar sina ögon?” Sa han till Seria och log.

Seria skrattade. ”Hur är det?” Frågade hon igen.

”Det känns som jag har en fläskläpp annars är allt bra.” Svarade Melk.

”Kan du resa dig upp?” Undrade Seria. ”Du kan ju inte ligga här på golvet.” Sa hon och skrattade. ”Ska jag hjälpa dig bort till ett bord?”

Melk låg kvar en stund och bara njöt av närheten till Seria. ”Det är ingen fara med mig.” Sa han till sist och reste sig motvilligt.

Jark hade linkat sig fram till Melk. ”Hur är det fatt pojk?” Sa han med en skarp röst. ”Hade jag inte haft min förbannade skada så hade jag gett den där typen en rejäl omgång.” Fortsatte han med hämndens flamma brinnande i ögonen.

”Tack mäster.” Sa Melk när han hade rest sig.

”Vad var det om?” Undrade Jark.

”Det är en lång historia mäster.” Sa Melk besvärat och vände sig sedan till värdshusvärden Lirk. ”Kan vi få gå in i mannens rum?” frågade han Lirk.

”Varför det?” Undrade Lirk.

Melk tystnade och sänkte sin blick.

”Vi tror han har en sak som är vår.” Sa Seria.

”Hmm, jag vet inte.” Sa Lirk tveksamt. ”I sådana fall får ni väl kalla på någon från byrådet?”

”Kom igen nu!” Flikade Jark in med sin, om än för tillfället något sluddriga, auktoritära stämma. ”Jag följer med så de inte hittar på några dumheter.”

”Ja ja då.” Svarade Lirk motvilligt och gav Jark nyckeln till rummet. ”Det är tredje rummet på högern.” Sa han sedan.

”Så, har detta något att göra med skräddar Elikes drömmande sons senaste fabler?” Frågade Jark nyfiket när de stod inne i främlingens rum.

Melk tittade på Seria och sökte bekräftelse på vad han skulle göra. Seria nickade jakande tillbaka. ”Jo.” Sa Melk blygt och väntade sig en utskällning från Jark.

”Dagens ungdom.” Började Jark och skrattade. ”Dagens ungdom är precis lika äventyrslysten som när jag var ung. Vad har ni kommit fram till då? Jag trodde det var en flodvålnad han såg?” Sluddrade Jark. Melk skulle precis till att berätta om den föregående nattens händelser när Jark fortsatte. ”Mycket har jag sett i mina dar, men mannen som gav dig en käftsmäll Melk såg inte ut som en vålnad.” Jark irrade vidare i sitt fyllesnack, utan att ge Melk någon chans att prata.

Samtidigt letade Seria genom rummet, efter en stund hittade hon ett brev i en rygsäck som låg på golvet.

Uppdragsbeskrivning

Ta dig till Sumpenäs och överlämna bifogat material till den vise. Överfart sker med färjekarlen den 26 mars, när månen står som högst, vid den stora eken 150 steg nedströms från de dödligas brygga. Återvänd sedan snarast möjligt, tiden är snart kommen.

Memorera detta meddelande och förstör det sedan!

Seria rynkade sin panna, vad betyder detta? Funderade hon. Hon flinande åt den sista raden och tänkte att han nog inte hade så bra minne eftersom han lyckligtvis inte hade förstört brevet.

”Sen när togs lagmansarbetet över av fjunjiga tonåringar?” Sa byäldsten Karlak-al Mûck-el-Seria när han auktoritärt stegade in i rummet. Karlaks mor, som också hon hette Seria, var Serias gammelfarmor och det var av henne Seria fått sitt namn. ”Fröken Seria-al Pûck-el-Messilika, du gör mig mycket besviken, vad tror du din far tycker om detta? Flänga runt och störa byns gäster på detta sättet! Är det skraddar Eliks Nikal som tutat i dig sina fabler?” Sa han så upprört att han andades tungt efteråt.

Seria sänkte sitt huvud i skam. ”Förlåt byäldste Karlak-al Mûck-el-Seria.”

”Och du smed Jark.” Sa Karlak och fnyste. ”Tänk att vi ens har övervägt att ge en sådan sorglig figur en plats i byrådet.” Han tittade på Melk med överlägset förakt. ”Sådan far sådan son. Att finna dig här är föga förvånade.” Sa Karlak sedan med avsmak till Melk.

”Lugn byäldste Karlak-al Mûck-el-Seria.” Sa den yngste rådmannen Menali-al Dûrlak-el-Melania ståendes i dörröppningen till rummet. ”Lite ungdomlig nyfikenhet har aldrig skadat någon, nog måste ni minnas något från er egen ungdom käre rådskamrat? Uppenbarligen hade främlingen någon mörk hemlighet, annars hade han knappast sprungit sin väg?”

Karlak kastade en mörk blick på Menali och gick sedan fram till Seria och ryckte brevet ur hennes hand. ”Se så, bege er hem nu ungdomar och du Jark, kan väl bege dig ner till bottenvåningen och fortsätta din grisfest. Jag behöver nämligen prata med rådman Menali i enrum.” Sa han arrogant.

Dörren stängdes bakom dem när de gått ut och inifrån rummet kunde de höra hur ett bråk utbröt mellan de båda åldermännen. Seria och Melk fortsatte ut från värdshuset, de var båda skakade av Karlaks hårda ord.

”Vad har han emot oss?” Sa Melk förtvivlat med gråten i halsen.

”Vem?” Sa Seria med medlidande i rösten.

”Karlak.” Svarade Melk. ”Han har hotat att riva far och mors gård om de inte betalar tillbaka en gammal skuld till honom innan skörden. Hur ska dom kunna göra det? Det är nästan så det känts som han njutit av sitt krav.” Sa Melk och suckade tungt.

”Se så.” Sa Seria och omfamnade Melk, efter en stunds tystnad fortsatte hon. ”Jag ska prata med far, kanske han kan låna er pengar så ni kan betala Karlak.”

”Tack!” Sa Melk och pussade Seria på kinden, för att sedan rodna över sin överilade handling.

Seria skrattade och la sin hand på Melks axel. ”Nu går vi hem och glömmet allt detta. Nu har vi fått vår dos av äventyr för ett bra tag framöver, låt byrådet ta tag i det hela istället.”

De skildes åt och började gå hemåt, de hade dock inte hunnit mer än tjugo meter när de hörde Nael skrika ”Vänta!” bakom sig. Nael kom springandes på byns huvudgata.

”Jag har knäckt gåtan!” Sa Nael med en euforisk stolthet när han kom fram. ”Eller så gott som, men när vi beger oss ut i natt igen så knäcker vi den!” Fortsatte han och andades häftigt.

”Nej!” Sa Seria bestämt. ”Det är slut nu, inga mer nattliga färder eller detektivuppdrag. Vi har utsatt oss för alldeles för många onödiga faror redan, snart tar vår tur slut och då slutar det illa!”

”Lyssna på mig nu!” Svarade Nael och ignorerade Serias ord. ”Jag smög efter mannen som slog ner Melk. Han sprang ut ifrån byn i nedströmsriktning, han tittade sig bakåt ofta för att se så han inte var förföljd, men jag höll mig väl dold så han såg mig inte. När han kommit utanför byn började han gå istället, dock höll han fortfarande ett vakande öga bakåt. Han gick till snickare Beltors hus, ni vet han som flyttade hit för en fem sex år sen.” Nael stannade upp för att se så de andra var med honom så långt i berättelsen. ”Han knackade på dörren. Jag var inte tillräckligt nära först så jag hörde inte vad dom sa, men Beltor verkade vara arg över att mannen kom till hans hus. Beltor tittade misstänksamt mot vägen för att försäkra sig om att ingen hade följt efter mannen. Jag smög närmare och då hörde jag Beltor säga. 'Jag skrämde ju livet ur dom där snokande snorungarna, hade du inte varit så klumpig så hade du varit över floden igår! Kom hit när månen nästan står på sin topp i natt så ska jag föra över dig.'

Sedan gick Beltor in och stängde sin dörr. Mannen stod kvar och tvekade en stund sen sprang han ut i skogen.”

Melk och Seria tittade på Nael med djupa veck i sina pannor.

”Fattar ni inte? Beltor är vår vålnad!” Sa Nael och log stolt med hela ansiktet.

”Men det slutar inte där.” Fyllde Seria i. ”Jag hittade ett brev i mannens värdshusrum, där det stod att han skulle leverera något till den vise i Sumpenäs. Det kan ju bara syfta på byäldsten Karlak-al Mûck-el-Seria och han var väldigt aggressiv och verkade vilja mörka hela händelsen när han kom in till oss i rummet, vilket gör mig ännu mer övertygad om att det ligger till så.”

”Ja.” Sa Melk. ”Han var verkligen konstig.”

Nael lät sin blick vandra mellan Melk och Seria en lång stund ”Det är därför vi måste smyga oss in i Beltors stuga inatt och hitta bevis, när han för främlingen över Ringelfloden.” Sa han sedan.

”Nej!” Sa Seria. ”Vi har äventyrat så det räcker nu! Nästa gång kommer någon skada sig svårt av oss. Om det finns någon slags konspiration bakom detta så kommer dom inte låta oss avslöja den. Låt byrådet sköta det hela!”

”Byrådet!” Fnyste Nael. ”Du sa ju själv att Karlak var mystisk, varför skulle han göra något annat än mörklägga det hela?”

”Vad jag inte berättade var att Menali-al Dûrlak-el-Melania också kom dit och han försvarade oss! Jag litar på att han går till botten med det hela, gå och berätta vad du hörde för honom.” Svarade Seria.

”Nej! Om jag så ska genomsöka Beltors hus själv, så ska jag var med om att lösa detta.” Sa Nael tjurskalligt utan att betänka det Seria sagt.

”Du gör som du vill, men jag tänker inte vara delaktig i detta på något sätt.” Sa Seria och gick därifrån med bestämda steg.

”Ser ut som det bara är du och jag kvar Melk.” Sa Nael. ”Vi träffas på samma ställe som igår när månen gått upp en bit.”

”Ja.” Sa Melk tveksamt.

”Glöm inte svärdet, det kanske kommer till användning.” Sa Nael och började gå hemåt han också.

Melk kände oron bubbla i magen när han, sist av alla, också började gå hemåt.

4

Melk och Nael träffades som överenskommet. Till skillnad från föregående kväll, då de hade känt en skräckblandad förtjusning, var det idag istället en oro som bet sig fast i dem. Melk hade tagit med sig familjens svärd och Nael hade beväpnat sig med en spade, förhoppningsvis skulle det dock gå lugnt till då planen var att ta sig in i snickaren Beltors stuga när han var ute på

floden. Men det var bara en förhoppning, de kände båda två stundens allvar, därav oron som inte ville försvinna.

Tyst vandrade de bort till Beltors stuga och gömde sig i några buskar. Precis som förra natten tog väntans tristess död på spänningen och de blev båda dåliga.

Efter ett par timmar hörde de fotsteg från vägen som ledde upp till stugan. De kunde se en svart silhuett som gick fram till dörren och knackade på. När dörren öppnades av Beltor kunde de i skenet av ljuset från stugan se att det var främlingen. Beltor och mannen pratade lågmält en stund sedan gick de in i stugan och stängde dörren.

När dörren åter öppnades en stund senare och två oformliga mörka mänskliga skepnader steg ut, gick en rysning genom Nael och Melk. Även om de visste att det var Beltor och främlingen, utklädda till vålnader, var synen skräckinjagande.

”Vad gör vi nu?” Viskade Melk när männen försvunnit iväg neråt mot floden.

”Vi väntar lite till sen tar vi oss in i stugan.” Viskade Nael tillbaka. ”Frågan är hur lång tid det tar att ta sig över floden och tillbaka.”

”Jag undrar hur dom tar sig över.” Sa Melk. ”Kan vi inte smyga efter?” Sa han med pånyttfödd äventyrlust.

Nael log mot Melk. ”Kom!”

Killarna smög efter männen ner mot floden. De kunde höra de båda männen längre bort. När de kom närmre ljudet såg de att männen höll på att släpa en liten båt, med plats för två personer, ner till vattnet. I månens sken såg de att det fanns någon slags skovelhjul på båtens baksida. När båten var nere vid vattenbrynet fyllde den ena av männen burkar, som var fästa i rep på båtens sidor, med något pulver. Sedan knuffade de ut båten i floden och den ena av männen verkade trampa på pedaler på botten av båten, varpå skovelhjulet började snurra och driva båten framåt. Samtidigt slängde den andra mannen ner de repförankrade burkarna i vattnet varpå en dimma började stiga upp ur vattnet.

Melk och Nael tittade storögt på varandra. Trots att de nu visste hemligheten, gav synen av de två vålnadslänkande skepnaderna, som tycktes glida fram genom dimman, en förhöjd puls och en känsla av att vilja fly.

”Nu får vi snabba oss till huset.” Viskade Nael och kröp bakåt från platsen de legat gömda.

De skyndade sig till Beltors stuga. Väl där upptäckte de att dörren var låst.

”Vid Carvains hundar! Vad gör vi nu då?” Sa Nael och slog i dörren.

”Får jag låna din spade lite?” Sa Melk efter en stund.

Nael lämnade över den och Melk tryckte in den i dörrspringan och började bända upp dörren. ”Är du inte klok? Han kommer ju upptäcka att någon varit här!” Sa Nael med en hög röst, när han insåg vad Melks plan var.

”Äsch, han vet inte att det är vi, och även om han visste så skulle det inte hjälpa när vi hittat bevis här inne.” Svarade Melk sammanbitet samtidigt som han började bända upp dörren. Med ett brak fick han upp dörren varpå han föll omkull.

Beltor hade lämnat lamporna tända i huset, antagligen för att förbipasserande skulle luras att tro att han var hemma. Nael smög in genom dörröppningen och Melk följde efter så fort han hade rest sig upp. Stugan bestod av ett enda stort rum som nyttjades som både snickeriverkstad och bostad. Större delen av rummet togs upp av en stor arbetsbänk av trä och flera halvfärdiga trähantverk. På den borte väggen hängde en mängd snickeriverktyg. I den inre delen till höger från ingången hade Beltor inrett sitt bostadsområde, där fanns en säng, en öppen spis, ett grovt träbord och ett vackert snidat skrivbord.

Nael och Melk började leta i rummet. ”Vad letar vi egentligen efter?” Undrade Melk efter en stund.”

Nael skrattade besvärat. ”Jag vet inte, något som bevisar att han är med i en konspiration eller nått.”

”Hur lång tid tror du vi har på oss innan han kommer tillbaka?” Följde Melk upp sin förra undran.

”Jag vet inte, men om du letade lika mycket som du frågade så skulle vi vara härifrån redan!” Svarade Nael irriterat.

Efter ungefär 20 minuters letande tyckte sig Melk se något konstigt på skrivbordet. På den bakre delen av skrivbordet fanns det en rikt ornamenterad hylla. Vid hyllans botten såg det ut som det fanns en liten lucka, cirka två centimeter hög, som inte var ordentligt intryckt. Melk tryckte in den ordentligt och när han gjort det såg det plötsligt ut som om det inte fanns någon lucka där. Med ens gick en känsla genom Melks kropp som sa honom att han hittat något viktigt och febrilt försökte han få upp luckan igen. Med hjälp av en brevkniv som låg på bordet lyckades han bända upp den.

I utrymmet bakom luckan låg det en sliten bok. Melk tog ut den och ropade på Nael.

”Vad är det? Har du hittat något?!” Sa Nael spänt när han kom fram.

Melk visade triumferande upp boken, han demonstrerade sedan hur luckan inte hade varit ordentligt ditsatt och hur väl dold den var om man satte dit den ordentligt.

”Detta måste vara något viktigt.” Sa Nael efter demonstrationen. ”Vad står det i boken?”

”Jag vet inte, jag kan inte läsa.” Sa Melk och sträckte över boken till Nael.

”Jag kan inte heller läsa, det vet du väl?” Sa Nael. ”Var är Seria och Nikal när vi behöver dem?” Fortsatte han anklagande.

Under tiden började Melk att bläddra i boken. ”Det ser ut som en planeringskalender eller nått, visst gör det?” Sa han och visade upp ett par

sidor. Sida upp och sida ner stod det ett datum följt av ett par rader text.

”Sannerligen.” Svarade Nael och log med en eftertänksam elakhet. ”Nu har vi nog honom. Vi får ta med boken så får någon annan titta i den. Fast först letar vi en stund till, du kan väl söka igenom skrivbordet efter fler lönnluckor?”

De fortsatte leta, men den upprymdhet de kände över att, som de själva tänkte, löst mysteriet, gjorde deras sökande väldigt ofokuserat.

”Nael, Melk? Är ni där?” Hörde de plötsligt Seria säga från dörröppningen.

”Seria!” Sa Nael högt och glatt. ”Kom in! Du anar inte hur glad jag är över att se dig.”

”Och du anar inte över hur lättad jag är att se er i livet. Jag bestämde mig för att det är bättre att jag följer med er och ser till att ni inte gör några övermodiga handlingar.” Svarade Seria när hon klev in i rummet.

”Ja ja, kom och berätta vad det står i boken Melk hittat istället.” Sa Nael.

Seria började bläddra i den, bredvid henne stod Nael och Melk otåliga och förväntansfulla. ”Det är en planeringskalender, över när han skall föra folk över floden. Låt oss ta ett bekant exempel.” sa hon och började läsa högt ur boken.

26 mars år 149 ef.

Föra man till andra sidan när månen står som högst. Mannen har mörkt hår, blå ögon, är av medellängd och är av barbar ursprung. Han har en sydöstthavarisk dialekt.

”Visst låter det som någon du träffade på den natten Melk?!” Sa Seria.

”Jo.” Svarade Melk. ”Men jag undrar vad 149 ef är för konstigt år, någon sådan tidräkning har jag aldrig hört talas om. Är det något du känner till Seria?”

”Nej ingen aning, men vänta så ska ni få höra fortsättningen. Det är mer text denna dagen, det ser ut som den kommit till i efterhand.” Sa Seria.

Skrämda iväg nyfikna snorungar idag igen, dock lyckades min klumpiga leverans stå iväg för dem när de flydde. De kan bli ett problem, måste

*höra med den vise om vilka åtgärder som skall
vidtas.*

Nael och Melk skrattade grabbigt när de förstod att de var omnämnda i boken, även om de inte framställdes i någon positiv dager. Seria fortsatte läsa upp stycken från boken till Naels och Melks stora förtjusning och de glömde bort tiden.

Melk insåg efter en lång stund att de hade stannat kvar i stugan alldeles för länge. Beltor borde vara tillbaka när som helst. När han skulle säga det till de andra tyckte han sig höra fotsteg som stannade tvärt utanför, för att efter ett kort avbrott fortsätta igen. Han vände sig sakta om mot dörröppningen, skräcken isade genom hans ryggrad i dörröppningen stod en fasansfull vålnad som sakta sträckte ut sin arm och pekade mot honom. Även efter att han intalat sig att det bara var en utklädd Beltor kände han stor fruktan. Han samlade sig dock, drog sitt svärd och rusade skrikandes mot dörröppning.

Nael och Seria vände sig nu även de mot dörröppningen och Seria tappade boken i förskräckelse över vad hon såg.

Beltor utmanövrerade vant Melk när han kom rusande mot honom och med en vig manöver fällde han Melk och kastade honom bakåt ut ur huset.

Melk lyckades i fallet hålla svärdet ifrån sig, utan att hugga sig själv och landade med en duns på rygg med svärdshanden höjd i luften.

Beltor riktade snabbt en hård spark mot Melks svärdshand varpå svärdet roterande flög iväg fem meter och borrhade sig ner i marken en bit med spetsen först.

Samtidigt hade Nael rusat fram till dörröppningen och lade hela sin kroppstyngd bakom en tackling mot Beltor.

Beltor och Nael föll i en hög över Melk som tappade luften av tyngden som tryckte på hans lungor.

De tre brottades och slogs som ormar som ringlade sig runt varandra. Även om Nael och Melk var starka för sin ålder, på grund av det slitsamma smedlärlingskapet, så hade de ännu inte uppnått samma styrka som en fullvuxen man. Beltor verkade även vara en van kombattant och fick varefter slagsmålet led mer och mer övertaget. Melk och Nael var halvt om halvt slagna till medvetlöshet när Beltor lyckades komma upp från marken och trycka ner de båda ungdomarna till marken med ett fast och kvävande grep om deras respektive strupe. Då plötsligt, när paniken började krypa fram i Naels och Melks halvt frånvarande ögon, steg Seria upp bakom Beltor och slog till med spaden, som Nael hade haft med sig, mot Beltors bakhuvud. Med ett dovt stön föll han medvetlös till marken.

”Hur är det?” Sa hon oroligt till Nael och Melk. ”Jag vågade inte slå till förrän nu, av rädsla för slå till någon av er.”

Nael och Melk piggnade till och reste sig upp utan att svara Seria. Nael hade ett spräckt ögonbryn och blödde ymnigt medan Melk såg ut att ha klarat sig bättre. Säkert var dock att blåtiror skulle svullna upp i deras ansikten de närmaste timmarna.

”Kom så springer vi och hämtar byrådet!” Sa Seria och tittade förskräckt på Beltor. ”Innan han vaknar till liv igen.” Tillade hon.

Nael och Melk reste sig och började följa efter Seria som halvt om halvt sprang mot byn.

”Skynda er då!” Skrek hon tillbaka.

”Vänta lite!” Skrek Nael. ”Vi kan inte bara lämna honom här, då kommer han garanterat att ha stuckit innan vi kommer tillbaka. Spring du tillbaka och hämta hjälp så binder jag och Melk fast honom.”

Nael och Melk surrade med skakiga händer rep runt Beltors fötter och bakband hans händer. Sedan satte de sig ner och pustade ut, fortfarande fullpumpade av adrenalin.

”Vi gjorde det!” Sa Melk efter en stund. ”Nu har vi gett Nik något att skriva om.” Sa han sedan och började skratta av glädje.

”Sannerligen min vän.” Sa Nael och började även han glädjeskratta.

När de hade skrattat en stund sa Melk till Nael att trycka ett tygstycke mot sitt spräckta ögonbryn, sedan började de gå igenom slagsmålet och analysera vad som hade hänt. Efterhand som de lugnade ner sig började deras mörbultade kroppar värka från sina skador, de kunde känna hur deras ansikten svullnade upp.

Beltor hade vaknat till liv när Seria kom tillbaka. Med sig hade hon rådsmanen Menali-al Dûrlak-el-Melania och två av hans drängar. Menali ägde stora jordbruks- och betesmarker utanför byn där drängarna jobbade. Beltor fördes tillbaka till byn och nästa dag inleddes en hård debatt.

Kampen stod mellan rådsmännen Menali-al Dûrlak-el-Melania och Karlak-al Mûck-el-Seria.

Karlak som tillsammans med de mest konservativa medlemmarna i byrådet hävdade att om det var någon som skulle straffas så var det ungdomarna, de ville dock att byn skulle glömma hela händelsen. Deras argument låg i att alla resenärer som tog in på värdshuset förde livsviktigt kapital in i byn. Har resenärerna någonsin ställt till med några problem i byn frågade de retoriskt resten av rådet.

Menali erkände att resenärerna var viktiga för byns ekonomi, men att det var just därför de måste statuera ett exempel nu. Han hävdade att om byn inte gjorde det skulle antagligen det kungliga rådet skicka trupper till byn som skulle göra noggranna kontroller även på den lagliga överfarten. Han ville därför att händelsen skulle utredas av en kunglig utredare, för att visa byns goda vilja till att bevaka rikets gräns.

Omröstningen blev jämn men Menalis sida vann en marginell seger. Bud skickades efter en kunglig utredare från Merin och några dagar senare var

utredningen igång. Ungdomarna blev huvudvittnen och då Beltor varken erkände brott eller sa särskilt mycket blev deras vittnesmål tillsammans med bevisen i form av Beltors bok och främlingens brev det som utredningen byggdes kring.

Beltor fanns skyldig och dömdes till tre års straffarbete i Kopparbergen. Trotts ungdomarnas ihärdiga krav om att den som omnämndes som den vise måste arresteras också hände inte mycket på denna fronten. De gick till och med så långt att de öppet anklagade Karlak för att vara den vise, vilket snabbt avskrevs av utredaren. När Beltor hade skickats iväg lades så utredningen ner.

Händelserna blöttes och stöttes länge av invånarna i Sumpenäs efteråt. Precis som i byrådet kunde två läger skönjas, vilka i princip hade samma åsikter som byrådets båda parter. Ungdomarna i byn fokuserade dock på Nael och Melks klumpigheter och till deras gamla smeknamn tvillingarna lades nu amatörhjältarna.

En tid efter händelserna kände Nael, Melk, Seria och Nikal en viss oro för att personen som omnämndes som den vise i breven de hade hittat skulle skicka sina lakejer på dem för att hämnas. Men då inget hände de närmsta veckorna föll det tänkta hotet i glömska. I takt med att de fysiska skadorna de hade ådragit sig försvann bleknade det omedelbara hotet bort. En kväll då Nikal bjudit in de andra för att premiärsjunga sången om hur flodvålnaden besegrades, hade de helt förträngt det eventuella hotet. Sången gick så här:

*I nattens mörka väkt
Kröp två tappra flodbor fram på jakt
Vålnaden en vindfläkt
Svävade från sin krypta i denna trakt*

*De tappra steg fram
Beträdde kryptan med bestämda steg
Den fasansfulla flöt fram
Sökte vilsna själar att i mörkret dra ned*

*I nattens mörka väkt
Blev två tappra flodbor byten i sin jakt
Vålnaden en vindfläkt
Svävade till sin krypta i saklig takt*

*De tappra steg fram
Bekämpade vålnaden med bestämda steg
Den fasansfulla flöt fram
Fann vilsna själar att i mörkret dra ned*

Bortom allt hopp

*Trädde den Sharmtiska mön tappert fram
Med glöden av forntida dagars äldsta stam
Åter fanns hopp, Ja åter fanns hopp
ty framför henne låg vålnadens döda kropp*